

tioner at henvende sig til. — Seg vil ogsaa udtale min Tilslutning til de Udtalelser fra forskillig Side, sidst fra det ærede Medlem fra Møen (Bojzen), som have protesteret mod den særlige Byrde eller særlige Pligt, som skulde paalægges Arbejdsgiverne i denne Sag. Seg vilde have spurgt paa samme Maade som det ærede Medlem fra Møen: Med hvilken Ret paalægges man denne Pligt? Er det af Hensyn til Erhvervens Færlighed? og jeg vilde have sagt: Industrien er gennemgaaende ikke færligere end f. Eks. Landbruget. Vi have nu — undertagen for Byningsfagets Vedkommende — faaet Bekræftelse herpaa med bestemte Tal, som jeg ikke kendte, og herefter vil jeg antage, at ærede Medlemmer ville være nogenlunde enige med mig i, at der ikke er en saadan Forstel i Færligheden, at der af den Grund er nogen Nødvendighed for at paalægge den industridrivende Arbejdsgiver en særlig Stat, og det endnu mindre til at paalægge ham at bære Staten for Søfart og Fiskeri, hvor Færligheden er langt større. Seg taler her ikke imod, at vi alle sammen gennem en almindelig Fordeling kunde komme til at tage Del i de Byrder, der kunde falde paa Erhverv som Fiskeri og Søfart, men jeg taler om den særlige Byrde, den dobbelte Stat paa de industrielle Arbejdsgivere. Thi man maa vel lægge Mærke til, at saaledes som dette Lovforslag foreligger, paalægges det for det første den industrielle Arbejdsgiver at sørge fuldt ud for sine egne Ulykkestilfælde, og dernæst skal han tage Del i alle andre Erhvervs Ulykkestilfælde gennem sin Kommuneskat. Det er altsaa en dobbelt Pligt, der bliver ham paalagt, og en saadan finder jeg slet ingen Anledning til at paalægge Industrien. Seg har heller ikke hørt nogen virkelig Motivering for Paaløggelsen af en saadan Pligt. Det eneste, jeg har hørt sige, er egentlig det, at Industrien allerede nu til Dels forsikrer sine Arbejdere. Det gør den ganske vist i en forholdsvis ikke ringe Udstrækning, men saa vil jeg spørge, om det er en rigtig Maade at ræsonnere paa at sige til en Ræds af Arbejdsgivere: I have af Humanitet og fri Vilje allerede paataget Eder at forsikre Eders Arbejdere til en vis Grad, derfor paalægges Loven Eder nu at gøre det i tredobbelt eller firedobbel Grad og samtidig at deltage i Forsikringen for alle de Erhverv, der ikke have forsikret deres Arbejdere? Samtidig med at Loven til de andre Erhverv, som ikke have vist den Humanitet at forsikre deres Arbejdere, siger: Som Følge af denne Eders Mangel paa Humanitet skulle I nu være fritagne for at bære det fulde

Ansvar for Eders egne Arbejdere, idet Ansvaret skal fordeles ogsaa paa de øvrige i Landet saaledes, at I de alle gennem Staten komme til at bære en Del af de Byrder, der konsekvent burde falde paa Eder. En saadan Maade at ræsonnere paa, synes mig ganske det omvendte af, hvad man vilde kalde Retfærdighed, og jeg har ikke truffen nogen anden Motivering af det foreslaaede, som jeg kunde finde bedre Mening i. — Det Spørgsmaal, som der har været stor Anledning til at komme ind paa under en Kritik af den foreliggende Lovs Paragraffer, nemlig om det umulige i at sætte Grænser mellem de forskellige Arter af Erhverv og mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, er af de tidligere nævnte Talere blevet belyst saa fuldstændigt, at jeg for mit Vedkommende skal forbigaa det. Seg stønner, at Diskussionen i det hele taget har haft en saadan Karakter, at man omtrent tør sige, at begge de to foreliggende Forslag i den Skikkelse, hvori de findes, ere slaaede ihjel. Men naar man gaar ud fra dette Resultat og spørger, om det da er saaledes at forstaa, at denne Diskussion har vist, at der overhovedet var Tilbøjelighed til at slaa hele Ulykkesforsikringen ihjel, saa antager jeg, at det vilde være en fuldstændig fejl Slutning, jeg tror tværtimod, at der aabenbart har vist sig al Sympati for en Ulykkesforsikring, naar man blot kunde finde det rigtige Grundlag at bygge den paa. Naar man i denne Henseende vilde spørge, hvilken Vej man skulde gaa, har det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds (S. Hage) i Gaar vaaravist en Vej, som forekommer mig at være meget praktisk, idet han antydede en Forbindelse med de anerkendte Sygekasser; men denne Vej er ogsaa en Minimumsvej, den Vej, man skal gaa, naar man vil ind paa det mindst mulige, og den har forskellige væsentlige Mangler, som jeg tror, det ærede Medlem selv erkendte, blandt andet den, at over for Fiskerstanden vil den være umulig. Men nu er det netop saaledes, at denne Stand maaste mere end nogen anden trænge til en Ulykkesforsikringslov. Seg har i en Række af Aar boet Besterhavet nær og har der haft rig Lejlighed til at lære en hel Mængde Tilfælde at kende af samme Art, som det den ærede Forslagsstiller hentydede til, nemlig den store National-jubskription, som man vel kunde kalde den, der fandt Sted for nogle Aar siden. Men akkurat det samme gentager sig ved de talrige lokale Indsamlinger, der finde Sted, hver Gang en Ulykke foreskalder paa Søen. Det er en højt uheldig Maade at raade Bod paa disse Ulykker paa. Der sker en Ulykke,